

Animals per acompanyar... les patates fregides?

Discussió sobre el lloc que ocupen els animals en
les diferents cultures del món:

Biodiversitat, companyia o un plat a taula?

Deontologia curs 2010-2011 - Facultat de Veterinària

SERVERA PALERM, Abel

TICÓ RIVERA, Victòria

VRABIE, Elena

Índex de continguts

Introducció	3
Recerca d'informació.....	4
1Història de les relacions entre l'home i els animals.....	4
2Alimentació i societat.....	6
2.1Acceptació dels aliments Vs. neofòbia pel menjar.....	6
2.2Aliments tabús.....	7
3Aliments tabú per motius no religiosos.....	9
3.1Carn de gos.....	9
3.2Carn de gat.....	10
3.3Entomofàgia.....	10
4Religions i animals.....	11
4.1Budisme, Shintoïsme i consum de carn al Japó.....	11
4.2Els animals prohibits per al consum en la religió xinesa moderna.....	12
4.3Prescripcions alimentàries segons la religió Jueva.....	13
4.4Hinduisme i vaques sagrades.....	13
4.5Carn de porc: prohibida per a Jueus i Musulmans.....	14
5La caça com a font de proteïnes.....	15
6Animals de companyia... humanitzats?.....	16
8Perquè ens mengem uns animals i no uns altres?.....	17
10Legislació nacional/Unió Europea.....	19
10.1Novel Foods.....	19
10.2Referents a conservació dels animals	19
Síntesi dels punts més conflictius.....	20
Consulta als sectors afectats amb un qüestionari comú.....	21
Anàlisi crític de la situació pràctica i teòrica trobada en les entrevistes.....	22
Resum i conclusions pròpies.....	23
Bibliografia	24
Annex.....	26
1Articles de premsa en relació al consum de carn de gos i gat.....	26

Introducció

En aquest treball tenim com a objectiu parlar de la relació de l'home envers als animals. Com els animals o els seus subproductes esdevenen un aliment? En quines condicions els homes es permeten matar animals per menjar-los?

Per intentar contestar aquestes qüestions, farem un repàs a la història de les relacions entre l'espècie humana i la resta d'animals, mirarem aspectes de diferents cultures, i religions, comprovarem què té a dir la legislació vigent respecte a aquests temes i perquè no: imaginarem quin serà l'alimentació del futur.

Recerca d'informació

1. Història de les relacions entre l'home i els animals

L'etnozoologia o antropozoologia és la ciència que estudia les relacions entre els homes i els animals, els processos de domesticació, la mitologia animal i els usos afectius o lúdics dels animals.

La **domesticació** sempre és una relació mutualista entre un grup humà i una subpoblació animal, el primer dels quals controla la producció del segon. Però cada domesticació és un esdeveniment únic, particular, resultant d'un equilibri complex de les relacions econòmiques i simbòliques que lliguen la població d'una espècie animal donada a una societat humana donada.

S'han trobat indicis arqueològics de que el primer animal es va domesticar entre el 16.000 i el 10.000 aC. a Israel, Sibèria i Europa Central i de l'Est, aquest animal va ser el llop.

El **Neolític** és un moment important per l'emergència de l'economia agro-pastoral (9.200 aC) després de milers d'anys de caça i recol·lecta. Existeixen moltes teories sobre les causes i els mecanismes que van dur als homes a canviar de forma de vida. En general, es considera que l'agricultura i la ramaderia són fonts de seguretat (proporcionen matèries per emmagatzemar) i la forma de vida sedentària es considera més còmoda i lliure de perills.

Les domesticacions més importants que es van produir durant el neolític són les del porc, la cabra, l'ovella i els bòvids (Pròxim Orient, 9.000 aC) i sembla ser que en aquest moment els gats van començar a apropar-se als pobles. Aquests cinc animals no es van domesticar únicament en aquell indret, sinó que es creu que hi van haver diferents focus de domesticació arreu del món. Per exemple, en el cas dels bòvids, es van domesticar a Anatòlia oriental, a la vall de l'Indus i també a l'Àfrica. Pel que fa al porc, s'han suggerit uns 5 focus, repartits a l'Àsia i al sud-est d'Itàlia.

La domesticació de la llama i l'alpaca al nord-est d'Amèrica del Sud (Xile, Perú, Bolívia i Argentina) cap al 5.000 aC i la de l'ànec i el conill d'Índies en la mateixa regió (2.000 aC.) demostren que la domesticació dels animals de renda ha aparegut independentment en diferents llocs del món i a diferents moments. El gall d'indi es va domesticar en els primers segles de la nostra era a Amèrica del Nord.

La domesticació del pollastre al sud-est de la Xina cap al 5.000 aC. i la del búfal, el camell, el cavall i el ruc (5.000-4.000 aC.) en diferents regions d'Àsia, destaquen la diversitat de les societats d'aquell moment: algunes eren sedentàries, altres agrícoles, n'hi havien d'urbanes i algunes eren nòmades.

La domesticació del conill és més tardana, a l'Edat Mitja, on el sistema feudal va fer que aquest animal patís una veritable caça-collita.

Mentre que en el passat la domesticació es realitzava mitjançant un procés molt lent que requeria molt temps, avui el progrés de la tecnologia de cria i reproducció fa més fàcil i veloç el procés de domesticació de noves espècies que han sigut objecte d'atenció per part de l'home. Un dels exemples més recents en aquest camp és el dels cèrvixs, i en particular el cérvol i el gamo, la reproducció intensiva dels quals va començar als anys 70 però que pot ser considerada ja una espècie en vies de domesticació (Mattiello, 1994).

Desruralització: a partir dels anys 70 augmenta la urbanització i moltes zones rurals desapareixen i així es comença a trencant el lligam entre els consumidors d'aliments i la producció.

Al 1978, la UNESCO crea la **Declaració dels Drets dels Animals**, en la que s'inclouen aspectes emocionals envers els animals, s'introdueix el concepte de benestar animal i es crea la responsabilitat moral de tenir-ne cura ja que es consideren Patrimoni Natural.

Darrerament apareix l'anomenat **turisme rural**, que pretén apropar a la gent a la natura, però que implica aspectes d'ecologia, de no pol·lució i d'animals que no fan pudor i a vegades, ni soroll.

2. Alimentació i societat

“El menjar, juntament amb la sang i el semen, és un mitjà particularment poderós de contacte entre persones i grups”

Arjun Appadurai

En les societats humanes, l'alimentació no només té un valor nutritiu: l'alimentació té una gran relació amb processos socials, econòmics, religiosos, històrics, ecològics, culturals i polítics. En els adults humans, així com en altres espècies omnívores (jèrbus, rates, marmotes...), el context social afecta al consum d'aliments, en particular, un individu menja més fàcilment un aliment nou si altres s'ho estan menjant.

A més, els àpats acostumen a estar dissenyats per a comunicar aspectes clau de la identitat del consumidor, incloent la seva classe o estatus social. Evidències arqueològiques i etno-històriques suggereixen que el poder polític es mantenia i reforçava a través de la manipulació de la ideologia religiosa i restringint l'accés a alguns recursos, símbols, rituals i coneixements esotèrics. De fet, els aliments també feien part d'aquests bens restringits.

Només cal pensar en l'estatus que es codifica en el fet de consumir aliments cars (exemple: caviar) o difícils d'aconseguir (exemple: tauró). En aquest darrer aspecte, la forma d'adquirir un aliment (caça, pesca, tècniques de captura o de recerca) té una gran relació amb l'ecologia de les espècies implicades.

2.1 Acceptació dels aliments Vs. neofòbia pel menjar

El desenvolupament i el manteniment de l'acceptació dels aliments és un mecanisme controlat per una barreja de factors afectius, personals, culturals, situacionals i educacionals. Quan a la gent se li demana perquè escullen el menjar, la gran majoria de respostes citen el gust o el fet de que sigui més saludable.

S'han fet diversos estudis sobre l'acceptació dels aliments, en els quals s'han elaborat qüestionaris com ara: el **Food Choices Questionnaire** (FCQ: Steptoe, Pollard & Wardle, 1995) i el **Food Motivations Scale** (FMS: Martins & Pliner, 1998), ambdós avaluen les motivacions a l'hora d'escollir un aliment o un altre en el dia a dia.

Existeix una classificació (Rozin i Fallon, 1987) de les raons a l'hora de rebutjar un aliment:

- 1. Propietats sensorials** negatives: mal gust, pudor, textura o aparença desagradable.
- 2.** Que puguin ser nociu per a la **salut**, que puguin suposar un perill.
- 3. Creences** negatives: els aliments es rebutgen pel que són, pel seu origen, per la seva història, si algú l'ha tocat abans, etc.

En aquest últim punt s'inclouen aquells aliments que en una cultura poden ser desitjades però que en una altra pot ser considerada com a repugnant. Per exemple en molt països occidentals, el consum d'insectes o gossos acostuma a veure's com un fet repulsiu. Això es deu que la història social dels aliments ha tingut una gran importància.

En alguns estudis (Pliner and Pelchat, 1991; Martin and Pliner, 2005) s'ha vist que la gent és més propensa a rebutjar un aliment nou quan és d'origen animal que quan no ho és.

La **neofòbia pel menjar** es defineix com la vacil·lació a l'hora de menjar nous aliments i es considera una estratègia comportamental per acabar amb l'anomenat "dilema de l'omnívor": els omnívors han d'explorar, provar i eventualment incloure nous aliments en la seva dieta, però a la vegada han de ser molt prudents per tal de disminuir el risc d'ingerir substàncies tòxiques o nutricionalment inadequades. Sembla ser que la neofòbia afecta a multitud d'espècies omnívores, incloent els humans.

En nens, s'ha estudiat la neofòbia: s'ha vist que es mínima al néixer, augmenta ràpidament a l'edat de 2 anys que és el moment en que comença a menjar per sí sol i després disminuirà gradualment.

Els consumidors són prudents a l'hora d'acceptar **noves tecnologies aplicades als aliments** degut als perills que perceben i la manca de comprensió dels beneficis. Per exemple, quan va aparèixer la pasteurització, els consumidors tenien tendència a rebutjar aquesta nova tecnologia, ja que tenien la idea que amb un procés que disminueixi la quantitat de bacteris podria provocar que la producció làctia es fes en pitjors condicions higièniques i de maneig.

2.2 Aliments tabús

Els aliments tabú són aquells aliments que per raons culturals o religioses no es consideren acceptables per al seu consum i son per tant, un tabú per a la societat en general o per a un grup dintre d'aquesta.

El caràcter tabú dels aliments és més un aspecte local que global, que correspon a nacions i grups socials. Els mecanismes que governen aquesta decisió no sempre semblen correspondre a una raó lògica. Les investigacions al respecte reflecteixen que les preferències envers uns aliments respecte a uns altres es van adquirint per motius socials i d'educació.

Els aliments tabús s'han associat des dels seus inicis amb una sensació de repugnància. La major part d'aquests aliments es refereixen a carns i a subproductes d'origen animal, només una petita part es relaciona amb els vegetals.

Existeixen diferents models d'explicació sobre l'origen i el manteniment en la societat d'aquests aliments. Els més coneguts són:

- **El principi cultural-materialista o econòmic-racionalista**

És la teoria de la cerca òptima d'un aliment, segons la qual cada grup cultural desenvolupa els seus hàbits nutricionals i dietètics en funció de la disponibilitat, de les condicions ecològiques i econòmiques del lloc.

- **El principi socio-cultural**

Aquest model assumeix que els tabús serveixen de forma primària en la estabilització de la identitat del grup i al mateix temps en la diferenciació respecte a altres grups.

Els anomenats aliments tabú no són més que un altre mecanisme per a produir diferències en l'accés a l'alimentació o a tipus específics d'aliments.

- **El principi estructural**

En aquest model, el menjar té una representació simbòlica que ajuda a donar cert significat a l'entorn. Les cultures classifiquen els aliments com a purs o impurs, sagrats o profanadors.

- **El principi de la emoció**

En aquest cas, la emoció és el fonament per la explicació de certs aliments tabú, ja que alguns estan relacionats amb una sensació de disgust.

3. Aliments tabú per motius no religiosos

3.1 Carn de gos

Hi va haver un temps en que el consum de gos estava molt estès al sud-est asiàtic, a Oceania, a Xina i a Corea. A diferència de les cultures occidentals, en aquests països, el concepte de gos com a “millor amic de l'home” no existia. Aquesta relació era considerada una espècie de fetitxisme.

A **Europa** es va arribar a utilitzar el gos com a aliment només en situacions de catàstrofe o emergència en el passat. La carn de gos es continua consumint com aliment en molts països del món, mentre que en la resta es considera un aliment tabú degut als llaços emocionals que es comparteixen amb aquest animal.

El consum de carn de gos es remunta a l'antiguitat. S'han trobat restes de gossos en assentaments del neolític a Changnyeong a Corea del Sud i existeixen texts (per exemple un del 1816 escrit per Jeong Hak Yu) que demostren la popularitat de la carn de gos. Avui en dia, es consumeix a Xina, Corea, Vietnam, Filipines, Timor Oriental i al Congo.

A **Corea** es continua menjant de forma habitual. Un dels plats més populars és el *boshintang*, una sopa que inclou carn de gos, ceba tendra, fulles de perilla, filipèndula i espècies con el *doenjang*. Aquest aliment és tan popular que es calcula que en els Tres Dia del Gos, que es celebren al juliol, es consumeixen aproximadament 1000 tones de carn. Tot i que aquest plat té una llarga història en la cultura del país, darrerament ha sigut molt criticada dintre i fora de les fronteres per qüestions sanitàries i de drets dels animals (veure articles en l'annex). De fet, els animals que s'utilitzen no sempre provenen de granges, sovint són animals de carrer, dels quals no es coneix el seu estat sanitari. Els gossos no es consideren legalment com a un animal per a produir carn, així que no existeix cap llei d'higiene alimentària en aquest aspecte. La forma de sacrificar-los tampoc és del tot ètica ni neta, ja que la tradició diu que s'han de matar a cops, ja que així s'entendreix la carn.

La majoria dels gossos acostumen a estar criats des de cadells en granges, però el cert és que els gossos de carrer també poden acabar a l'olla. La tradició diu que menjar carn de gos en la segona meitat del mes lunar dona bona sort, per la qual cosa, en la primera setmana aquests restaurants estan tancats o buits. La majoria de comensals són homes que creuen que menjar carn de gos augmenta la seva virilitat.

Com que aquesta pràctica es considera repulsiva a occident, el govern xinès va prohibir la venda de carn de gos durant els Jocs Olímpics (Corea del Sud va fer el mateix).

3.2 Carn de gat

La carn de gat constitueix un dels aliments tabú a Europa, tot i que es consumeix a molts indrets del món.

Al **continent asiàtic**, la carn de gat s'ha consumit de forma esporàdica, com per exemple al Sud de Xina i al Nord de Vietnam, on les mandonguilles de gat són molt populars. En aquests països el gat s'utilitza, més que com aliment, com a medicina, ja que d'ell s'elabora un brou que segons la creença popular és un remei contra la neuràlgia i l'artritis.

A **Amèrica del Sud**, la carn de gat és popular en algunes zones de Perú: s'acostumen a fer guisats amb carn de gat. Al setembre, durant la festa en honor a Sta. Efigènia, patrona i protectora de l'Art Negre Peruà es celebra el Festival del Gat a Lima (veure notícia diari). De fet, en els pobles propers a la regió de Conchucos, els seus habitants s'anomenen "*mishi kankas*", que en l'idioma quechua vol dir devoradors de gats.

3.3 Entomofàgia

Els insectes no es consideren com un aliment a Europa, mentre que en alguns països d'Àsia, Àfrica i Amèrica del Sud es poden incloure en la dieta. A Europa i Estats Units els insectes estan associats amb la brossa i la brutícia i per aquesta raó s'evita el seu consum.

Els antropòlegs assumeixen que en el passat els insectes també van fer part de les dietes a Europa: els romans es menjaven unes larves de *Cossus cossus*.

A l'Edat Mitjana alguns hàbits alimentaris van canviar i els insectes van desaparèixer de les cuines.

En l'actualitat, de forma aïllada, s'ofereixen menús en alguns restaurants amb insectes. No obstant, el consum de certs insectes cau a la vista a la Unió Europea sota la categoria de "novel food". De fet, alguns productes que es venen acostumen a contenir com a ingredients insectes triturats, com és el cas de la cotxinilla.

Existeixen alguns casos aïllats i locals en Europa que són un exemple tradicional de consum d'insectes: un d'ells és el formatge italià *Casu marzu* que es menja a Sardenya i que té larves, un altre exemple es el *Milbenkäse*, que s'elabora amb àcars.

3.4 Els dos papers del cavall

El cavall és un dels pocs animals que en un mateix indret es pot considerar, a la vegada animal de rentà i animal de companyia. Cap al 1950 es produeix la motorització de l'agricultura, dels transports civils i militars i el cavall passa de ser un animal útil a ser-ne un d'oci. La popularització dels esports eqüestres augmenten el seu estatus cap a animal de companyia.

Paral·lelament, neix la utilització del cavall en carnisseries. Al principi del consum de carn de cavall (s.XIX), es van contraposar diferents aspectes. D'una banda, la preocupació per l'augment de població, indicava que la carn de cavall podria ser una font d'aliment a més de les ja existents. De l'altra, algunes persones no estaven d'acord, dient que la carn de cavall no podia ser sana de cap manera. A més, molta gent (en la seva majoria oficials de cavalleria) veia el fet de menjar com una traïció envers a un animal que havia sigut tant útil.

Així, ara podem trobar races per carn, però també races per a esports.

4. Religions i animals

4.1 Budisme, Shintoïsme i consum de carn al Japó

“Per als europeus, matar un home és horrible, però no ho és matar bestiar. Al contrari, els japonesos tremolen davant la idea de matar animals, però no de matar homes.”

Luis Frois al s.XVI

El feble desenvolupament de la ramaderia caracteritza la forma de producció alimentària tradicional a la Xina, a Corea, al Japó i el nord-est i sud-est d'Àsia. Les ovelles, les cabres, els bòvids, els cavalls, els camells i les daines, que són animals de producció per al continent eurasiàtic, són herbívors ungulats gregaris originaris de les estepes i dels seus voltants que a l'est d'Àsia s'utilitzen com a animals de tir. Així doncs, les famílies tenien algun animal, però no tenien ramats grans. La llet no servia per a la cuina, sinó en medicina, i per tant es consumia en ocasions comptades. La tradició va fer que a l'Est d'Àsia s'utilitzessin porcs, gallinàcies, ànecs, ovelles, cabres i gossos com a font de carn.

La religió indígena japonesa és el **Shintoïsme**, fundada sobre la idea que els esperits o els déus viuen en els animals i la natura, com els arbres, les muntanyes o els rius. No existeix una discontinuïtat fonamental entre l'home i l'animal. De fet, en alguns contes populars japonesos, animals com les guineus o els ossos rentadors poden transformar-se perfectament en humans. En moltes creences populars Shinto, els mamífers, propers als humans, posseeixen una gran força espiritual, així com alguns ocells. En canvi, els peixos, els crustacis i els insectes es denigren, pel fet de que siguin tant diferents a l'home.

A l'illa d'Hokkaido, al nord del Japó, hi viu el poble indígena dels **Ainus**. Aquests, han fet perdurar la visió animista del món fins al segle XIX. Tot i que tinguin alguna granja, es tracta d'un poble essencialment caçador-recol·lector. Els habitants d'Hokkaido justifiquen la caça pel fet que, segons la visió que tenen del món, els deus, esperits dels seus avantpassats i dels animals, visiten el món disfressats d'animals per oferir la seva pell i la seva carn.

Segons la **religió Budista**, que troba el seu origen a la Índia, els animals, contràriament a les plantes, tenen un esperit. Buddha va escriure una llista amb recomanacions, entre les quals figurava la prohibició de matar animals. Així doncs, el budisme prohibeix el consum de carn, però autoritza el consum de llet i de productes làctics. Actualment existeixen pocs budistes que no consumeixen ni mamífers, ni aus, ni peixos.

El budisme es va introduir al Japó cap al s.VI, esdevenint la religió oficial. La primera prohibició que tenia relació amb el consum de carn va ser al 675 per l'Emperador Tenmu: no es podien utilitzar trampes per a la caça ni la pesca, que podrien sobreexplotar els animals. Més tard es va prohibir el consum de carn de vaquí, gallinàcies, cavall, gos i mico entre l'1 d'abril i el 30 de setembre del calendari lunar.

Els peixos i els crustacis sí que es menjaven de forma habitual, per no ser mamífers. Cal remarcar que les balenes i els dofins es consideraven peixos i per tant també es podien menjar. D'aquí venen els plats típics japonesos.

Resumint, tot i que el consum de carn mai va ser important al Japó (excepte per a les castes inferiors i per als caçadors), la gent mai va deixar completament de menjar carn.

4.2 Els animals prohibits per al consum en la religió xinesa moderna

“Es diu que una cortina usada no s'ha de llençar, però sí que es pot utilitzar per enterrar un cavall.”

aparegut en el diari *Shenbao* el 1874.

La brutal modernització política, social i religiosa de la Xina des dels darrers anys, sota la pressió de les potències occidentals, ha produït un canvi en els discursos i les pràctiques lligades als animals i a la carn. A partir del s.XX les regles morals i les prohibicions envers algunes carns van ser tractades de supersticions. Així apareixen diferents corrents de pensament que classifiquen les espècies animals seguint normes ètiques o rituals.

Un exemple d'aquests pensaments és un text del 1874 que va aparèixer en un diari molt conegut, el *Shenbao*:

“Llista dels animals que no s'han de matar per cuinar:

El confucianisme, a diferència del budisme, obliga a matar a éssers vius per a rituals d'hospitalitat, de casament, d'enterrament i de sacrifici pels avantpassats. Tot i així, alguns animals són particularment valuosos: no deuen ser sacrificats per als plaers de la taula. (...)

Proposem la llista següent:

Els bovins: només s'utilitza per als sacrificis al Cel i altres grans sacrificis. Les persones ordinàries no els han de menjar. Amb més raó, ja que es depèn del seu treball per a llaura i sembrar.

El cavall: treball i asseguren el transport a llarga distància, té mèrit envers als homes. Es diu que una cortina usada no s'ha de llençar, però sí que es pot utilitzar per enterrar un cavall.

El gos: té mèrit perquè vigila la casa de nit, però es menja les coses més fastigoses que existeixen. Es diu que un para-sol usat no s'ha de llençar, però sí que es pot utilitzar per enterrar un gos.(...)”

El text continua donant raons per les quals no es poden menjar altres espècies com el peix globus o l'anguila, utilitzant la mateixa “lògica” i “coherència”.

De forma resumida, entre els arguments que s'utilitzen es troba la lògica del sacrifici, la proximitat moral i afectiva amb els humans, raons higienistes i raons identitàries. Cada comunitat i cada individu escull què menja segons les seves creences, les seves pràctiques religioses i la seva experiència personal.

4.3 Prescripcions alimentàries segons la religió Jueva

“No couràs el cabrit en la llet de la seva mare.”

fragment de la Torah.

L'acte de menjar està normalitzat per comandaments escrits en els textos bíblics, talmúdics i en codis de lleis com el *Shoulkhan Aroukh*.

Per als jueus més practicants, es prohibeix que la llet i la carn estiguin junts. Aquestes prohibicions llet/carn prenen efecte en l'espai de la cuina: en la nevera, els aliments làctics i carnis no estan en contacte, la vaixella i els coberts es diferencien segons els seu ús i per tant s'acostumen a endreçar de forma separada.

En un món caracteritzat pel creixement dels productes transformats, aquestes normes poden ser difícils de complir. Així han aparegut empreses certificadores (per exemple la Orthodoxe Union) que ofereixen als consumidors productes autoritzats en aquest aspecte. En alguns aspectes de la indústria agro-alimentària, els certificadors asseguren l'absència de conservadors o de colorants d'origen animal com la cotxinilla.

En aquest aspecte convergeixen la traçabilitat per aspectes de seguretat alimentària, ecològiques i per raons religioses.

4.4 Hinduisme i vaques sagrades

“La protecció de les vaques és un dels fenòmens més meravellosos de la evolució humana. La seva protecció és el regal de l'hinduisme al món.”

Mahatama Gandhi

Un dels tabús alimentaris més coneguts és la prohibició religiosa de l'Hinduisme de sacrificar i menjar carn de vaquí. A la Índia, la vaca és considerada com la representació divina de *Prithivi Mata*, la Mare Terra.

Per a alguns hindús, una vaca és la reencarnació directa anterior a ser humà. Es considera sagrada no només la vaca, sinó la llet i qualsevol subproducte.

Per a la majoria dels indis és il·legal sacrificar un boví, existint lleis que ho prohibeixen. Els exemplars improductius es mantenen alimentats i fins i tot existeixen indrets on s'acullen aquestes vaques i on la gent va a venerar-les i a alimentar-les.

La veneració dels hindús per les vaques difereix bastant segons les regions: en el nord de la Índia existeix una relació religiosa i quasi emocional amb les vaques però al sud, s'ofereixen per al sacrifici els exemplars més vells a carnisers cristians o musulmans.

Deixant de banda els aspectes religiosos d'aquest tabú, el cert és que el culte a les vaques és la primera causa de pobresa i gana a la Índia. Alguns agrònoms diuen que el tabú contra el sacrifici de les vaques permet que visquin milions d'animals inútils, que no aporten ni llet, ni carn, a la vegada que competeixen per les terres cultivades amb els homes.

4.5 Carn de porc: prohibida per a Jueus i Musulmans

Tant en la religió Jueva com en la Musulmana, la carn de porc és un tabú. Els texts sagrats d'ambdues (la *Torah* i el *Coràn* respectivament) prohibeixen el consum d'aquest tipus de carn.

La carn de porc és considerada un tabú i ambdues religions justifiquen, avui en dia, el rebuig a aquest tipus de carn mencionant les qualitats poc netes de l'animal en la seva rutina diària: es menciona que és brut i que es menja les seves pròpies femtes. A més, la ingestió de porc està relacionada amb moltes malalties, com per exemple la triquinosi.

No es coneix la raó exacta de l'aparició d'aquest tabú, però el que es sap, gràcies a descobriments arqueològics, és que en el passat els porcs es consumien en la regió d'Orient Mitjà.

5. La caça com a font de proteïnes

Tot i que, aquí, la caça es consideri un entreteniment, més que en una forma de vida, no cal oblidar que en molts llocs del món és una font d'aliment molt important.

La caça ha augmentat de forma espectacular en els darrers anys per diverses raons, incloent la desforestació i el creixement poblacional de l'ésser humà, la facilitat per als caçadors d'accedir a certs llocs degut a la construcció de carreteres i la fragmentació de boscos, l'ús de noves armes de caça (especialment armes de foc i trampes) i l'augment del comerç de carn de caça.

La demanda de carn a l'Àfrica ha augmentat tant ràpid com ho ha fet la seva població (multiplicant-se per vuit en només cent anys). En moltes àrees, tot i que hi hagi bestiar, malalties com la tripanosomiasi fa que no produeixin gaire i els mantenen com una assegurança en cas de malaltia o desastre. Fins i tot, en àrees de pastura, el bestiar aquí és considerat una font de llet o sang, més que una font de carn. Aquests factors, i que la disponibilitat de fauna salvatge per a la cacera sigui elevada, fan que en zones rurals sigui habitual comptar amb l'aport nutricional de la carn de caça. Però l'absència de mecanismes reguladors, fa d'aquesta pràctica, una forma de vida insostenible i a curt termini provoca l'extinció de molts animals.

La **caça massiva d'animals salvatges** per obtenir-ne la carn en el tròpic, està provocant l'extinció de moltes espècies. En molts casos, la caça suposa una gran font de proteïnes per a moltes famílies del tròpic, però aquells que depenen més d'aquest recurs acostumen a ser les persones que viuen en indrets més remots o marginals, grups que no tenen altres alternatives.

La **sobreexplotació de la caça** té moltes conseqüències: moltes espècies estan patint la seva extinció local o fins i tot global; espècies grans, com els tapirs o els primats, desapareixen en primer lloc i aleshores la gent caça les espècies més petites, com els esquirols o les rates; la pèrdua d'espècies tindrà conseqüències en la dinàmica de l'ecosistema; a més, les famílies que depenen d'aquesta font per sobreviure es troben en un gran problema quan els animals desapareixen.

Aquest problema només es pot entendre tenint en compte el context econòmic i institucional en el que aquest fet passa, des de les economies familiars fins a qüestions de comerç global. La conservació dels animals per a caça requereix la col·laboració a totes les escales: involucrant la gent local, les companyies d'extracció de recursos, els governs i els científics.

L'acceleració de la pèrdua d'espècies deguda a la caça insostenible va començar a l'Àsia (exemple: en els últims 40 anys, 12 espècies de vertebrats han desaparegut de Vietnam), Àfrica està experimentant pèrdues d'espècies en totes les àrees i es creu que en els propers anys s'extingiran animals dels llocs més remots d'Amèrica del Sud. Aquest patró segueix l'impacte de l'augment de la població humana, així com la disminució dels boscos.

6. Animals de companyia... humanitzats?

La observació atenta del lloc que ocupen els animals de companyia (sobretot els gats i els gossos) en els medis urbans mostra que darrerament han augmentat els comerços que ofereixen productes especialitzats per a les “necessitats” de les mascotes, apareixen moltes organitzacions per defensar els drets dels animals, les clíniques veterinàries s'encarreguen cada cop més de fer tractaments i cures d'allò més sofisticades, els cementiris de mascotes estan creixent i fins i tot apareixen empreses de cremació.

Al Japó, a Corea del Sud i a Xina es produeix un gran contrast: coexisteixen els gossos mimats i els gossos que s'utilitzen per a la cuina tradicional. Al Japó, es prohibeix l'entrada de gats i gossos a la majoria d'apartaments, així que la gent que té ganes de compartir un dia de la seva vida amb un gat pot pagar uns 10 euros en una “casa de gats” (Cat Livin, n'és un exemple) per passar una estona amb aquests animals o bé pot llogar un gos per hores en qualsevol de les botigues especialitzades que existeixen. Però Japó es caracteritza per ser davanters en la robòtica: al 1999 es va crear *Aibo*, un gos robot, del qual s'han venut més de 150.000 exemplars al Japó, USA i Europa.

Més a prop, a París, s'ha obert una pastisseria per animals de companyia en la qual es poden encomanar pastissos d'aniversari per als gossos en forma d'os. Evidentment, existeixen totes les especialitats possibles i de diferents gustos, respectant un valor nutricional adequat.

Les preocupacions per l'estètica de les mascotes no es limita a la neteja: existeix una línia de moda per a gossos, però també gammes de perfums i joies.

7. Perquè ens mengem uns animals i no uns altres?

El consum de carn està inscrit en la nostra natura omnívora, que fa de l'humà un veritable depredador natural. Tot i així, l'espècie humana també es caracteritza per certa aptitud a la reflexió i, per raons diverses pot decidir abstenir-se de menjar carn (vegetarisme) o qualsevol producte d'origen animal (vegetalisme). En el primer cas, la base de la decisió del rebuig és la mort: l'animal es veu com una víctima, i la carn s'assimila a un cadàver.

Pels omnívors, el problema de la mort de l'animal destinat al consum es pot arreglar de diferents maneres. Sovint s'utilitzen eufemismes per explicar-ho: es parlarà de sacrifici, tot i que no es dugui a terme cap ritual; la tasca serà delegada a professionals i allunyada de l'escena pública, per tal de treure-li la culpa al consumidor. La sarcofàgia és un altre mètode, consistent en menjar carn de forma que no es pugui reconèixer l'animal del que es tracta. El contrari de la sarcofàgia és la zoofàgia que consisteix en menjar carn de la que es pot identificar el seu origen.

El consum de carn suposa que l'animal ha de ser comestible des dels punts de vista nutricional i simbòlic a la vegada. D'una banda, les diverses crisis sanitàries (encefalopatia espongiforme bovina, dioxines en carn de pollastre, scrapie oví, pestes aviars...) poden fer que el consumidor s'abstingui totalment de menjar carn d'alguna espècie en concret, al semblar perillosa. De l'altra banda, per a que un animal sigui considerat comestible, cal que no sigui ni gaire proper (ex: animal de companyia) ni gaire allunyat (ex: animal salvatge). Un altre tema important a l'hora de decidir si un animal és comestible o no, són les qüestions religioses.

La major característica del sistema de domesticació occidental modern és que el tracte que reben els animals no és uniforme i que no tenen el mateix estatus. Un dels aspectes més visibles de la nostra societat és el paper que hi juguen els animals de companyia, pel seu nombre i pel seu lloc a la família. En canvi, els animals de rentà es crien per matar-los i menjar-los. Per últim, hi ha els animals salvatges, que ni tenen un lloc en els medis on viuen les persones, ni tenen cap "utilitat" clara, com els animals de rentà.

8. Legislació nacional/Unió Europea

- **Novel Foods**

Els “*novel foods*” o aliments nous són els aliments i els ingredients d'aliments que no s'han utilitzat per al consum humà en un grau considerable en la Comunitat abans del 15 de maig de 1997. El reglament UE 258/97 del 27 de gener de 1997 del Parlament Europeu i del Consell detallen les normes per a l'autorització d'aquests aliments.

Per tal d'assegurar el màxim nivell de protecció de la salut humana, els aliments nous han de passar un control abans de poder ser posat al mercat. Només s'autoritzen aquells que es consideren segurs per al consum humà.

Entre maig del 1997 i maig del 2004 s'han fet 53 sol·licituds. 14 aliments nous van ser aprovats per a ser comercialitzats, 2 no es van aprovar.

- **Referents a conservació dels animals**

En els anys 60 es reconeix que el comerç internacional suposa un problema per a moltes espècies salvatges i així és com en el 1973 es produeix una conferència a Washington DC (la Plenipotentiary Conference) de la qual sorgeix l'anomenat **CITES** (Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Flora and Fauna) que es posa en funcionament dos anys més tard. Unes 30.000 espècies d'animals i de plantes, que estan o podrien estar afectades pel comerç internacional, estan inscrites en els apèndix del CITES. La Convenció pretén regular el comerç internacional de les espècies i dels seus derivats amb un sistema de certificats per tal d'assegurar que està conforme amb el principi de sostenibilitat. El CITES manca de la seva pròpia definició de sostenibilitat, però l'Article IV constata que “treure un espècimen del seu hàbitat per al comerç no ha d'afectar de forma adversa l'estat de conservació ni el seu rang de població”.

Els apèndix I, II i III del CITES són similars als annexos A, B i C de l'article **nº338/97** de la Unió Europea referent a la regulació del comerç d'espècies salvatges. L'A inclou totes les espècies en perill d'extinció que son o poden ser afectades pel comerç. El B aquelles que podrien arribar a estar en perill d'extinció a no ser que el comerç d'aquestes espècies estigui subjecte a una reglamentació estricta. Finalment l'annex C inclou aquelles espècies que qualsevol dels Estats Parts del Conveni o Estats membres de la Unió Europea, manifestin que es troben sotmeses a reglamentació dins de les seves respectives jurisdiccions. El reglament (CE) n.º 2724/2000 de la Comissió de 30 de

novembre de 2000 modifica aquest reglament del Consell relatiu a la protecció d'espècimens de la fauna i flora silvestres mitjançant el control del seu comerç.

En Europa no hi ha cap legislació que reguli la producció i consum de carn de gos o gat. Amb les lleis vigents, es regulen les carns que si es poden consumir, les condicions sanitàries en les que es donen el seu sacrifici, la seva producció, exportació, etc. La carn de gos i gat no forma part de la llista de carns destinades al consum humà. Les cultures o religions que conviuen dins l'àmbit europeu s'han de sotmetre a la legislació regent.

- “**REGLAMENTO (CE) No 1244/2007** de la Comisión, de 24 de octubre de 2007, por el que se modifica el Reglamento(CE) no 2074/2005 en lo que respecta a las medidas de aplicación para determinados productos de origen animal destinados al consumo humano y se establecen normas específicas para los controles oficiales de inspección de la carne”.
- ” **REGLAMENTO (CE) No 1523/2007** del Parlamento Europeo y del Consejo, de 11 de diciembre de 2007, por el que se prohíbe la comercialización y la importación a la Comunidad, o exportación desde esta, de pieles de perro y de gato y de productos que las contengan”.
- “**DIRECTIVA 89/397/CEE** establece los principios generales que rigen los controles oficiales de los productos alimenticios, que consisten en la inspección de los productos alimenticios, aditivos vitamínicos, sales minerales, oligoelementos y materiales que entran en contacto con los productos alimenticios, junto con las disposiciones dirigidas a prevenir los riesgos para la sanidad pública, garantizar la corrección de las transacciones comerciales y proteger los intereses de los consumidores. También se establece los artículos que estarán sujetos a control, y dispone que estos controles deberán llevarse a cabo en laboratorios oficiales y por personas legalmente autorizadas. En relación al control de los productos alimenticios, la **DIRECTIVA 93/99/CEE** del Consejo, complementa los principios generales de inspección de productos alimenticios y establece una serie de medi-

das adicionales permitiendo con ello la aplicación uniforme, por parte de los Estados miembros”.

- “**DIRECTIVA 98/58/CE** del Consejo de la Unión Europea, de 20 de julio de 1998, relativa a la protección de los animales en las explotaciones ganaderas”.
- ” **DECISIÓN** de la Comisión, de 8 de junio de 2001 por la que se establecen normas para los controles regulares de la higiene realizados por los explotadores de establecimientos, de conformidad con la Directiva 64/433/CEE, relativa a problemas sanitarios en materia de intercambios de carne fresca, y con la Directiva 71/118/CEE, relativa a problemas sanitarios en materia de intercambios de carnes frescas de aves de corral”.
- ” **DECISIÓN** de la Comisión , de 23 de abril de 2010, relativa a la financiación del programa de trabajo de 2010 en materia de formación sobre la seguridad de la alimentación humana y animal, la salud animal y el bienestar de los animales en el marco del programa «Mejora de la formación para aumentar la seguridad alimentaria»”.
- ”**REAL DECRETO 147/1993**, de 29 de enero, por el que se establecen las condiciones sanitarias de producción y comercialización de carnes frescas”.
- ”**REAL DECRETO 315/1996**, de 23 de febrero, por el que se modifica el Real Decreto 147/1993, de 29 de Enero, por el que se establecen las condiciones sanitarias de producción y comercialización de carnes frescas”.
- ”**REAL DECRETO 640/2006**, de 26 de mayo, por el que se regulan determinadas condiciones de aplicación de las disposiciones comunitarias en materia de higiene, de la producción y comercialización de los productos alimenticios”.

- **" LEY ORGÁNICA 7/1980**, de 5 de julio, de libertad religiosa (B.O.E. de 24 de julio)".
- **"LEY 4/1994, de 8 de julio, de la Generalidad Valenciana, sobre Protección de los Animales de compañía"**.
- **"LEY 11/2003, de 19 de marzo, de protección animal en la Comunidad Autónoma de Aragón"**.

Síntesi dels punts més conflictius

La història de la humanitat és testimoni de la fascinació de l'home pels animals i de la incorporació d'aquests en l'espai humà com ens mostra la domesticació. Abans d'aquest fenomen, a la prehistòria, ja hi havien representacions artístiques figuratives de la fauna que envoltava la humanitat.

Seria erroni explicar aquest interès de l'home envers l'animal per simples raons d'utilitat, o pels recursos que han suposat per a la humanitat: carn, llet, matèries primeres com l'os, les banyes, la pell, la llana, etc. És important fixar-se en el lloc que ocupa un animal domèstic en moltes societats. La dimensió cognitiva de la relació entre l'home i l'animal i el que suposa en qüestions d'afecte s'expliquen en primer lloc per que els animals són per a nosaltres pròxims des del punt de vista biològic (alguns més que altres) i per que les experiències que podem adquirir del món animal ens informen en primer lloc de la natura de l'home.

Les fronteres entre animalitat i humanitat es mouen segons cultures, religions i circumstàncies, però sempre mantenen la idea del grau de proximitat que existeix entre cert animal amb l'home. Una de les experiències més sensibles és la de la mort de l'animal, quan és produïda per l'home voluntàriament, d'una forma depredadora, per aconseguir el seu aliment. En totes les èpoques, algunes cultures s'han manifestat, simbòlica i socialment, contra el fet de matar animals i han reivindicat aliments exclusivament vegetarians. De fet, aquesta qüestió continua oberta en moltes societats. El rebuig de la violència contra els animals per motius simbòlics o afectius assenyala la diversitat dels pensaments establerts per les societats humanes.

L'ús que en fem dels animals té repercussions, no només en l'àmbit social, sinó en l'entorn, en el medi-ambient com hem vist amb l'exemple de la sobreexplotació de la caça, que provoca la desaparició de gran quantitat d'espècies.

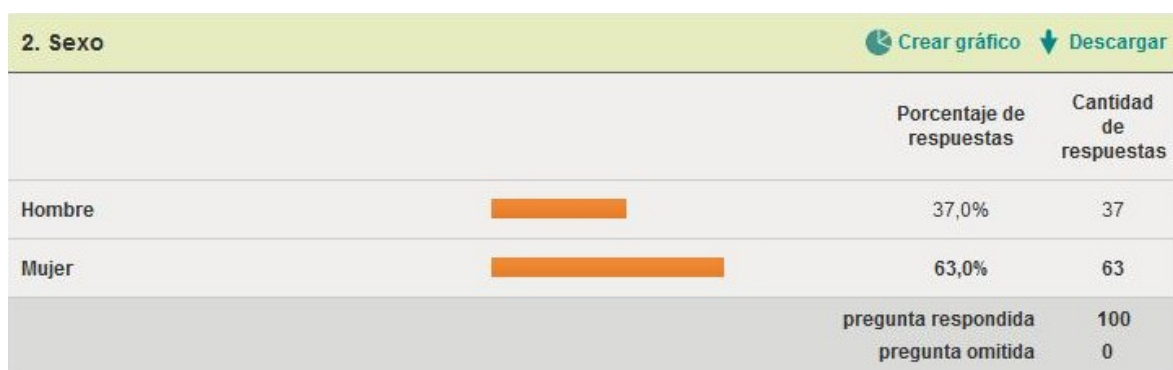
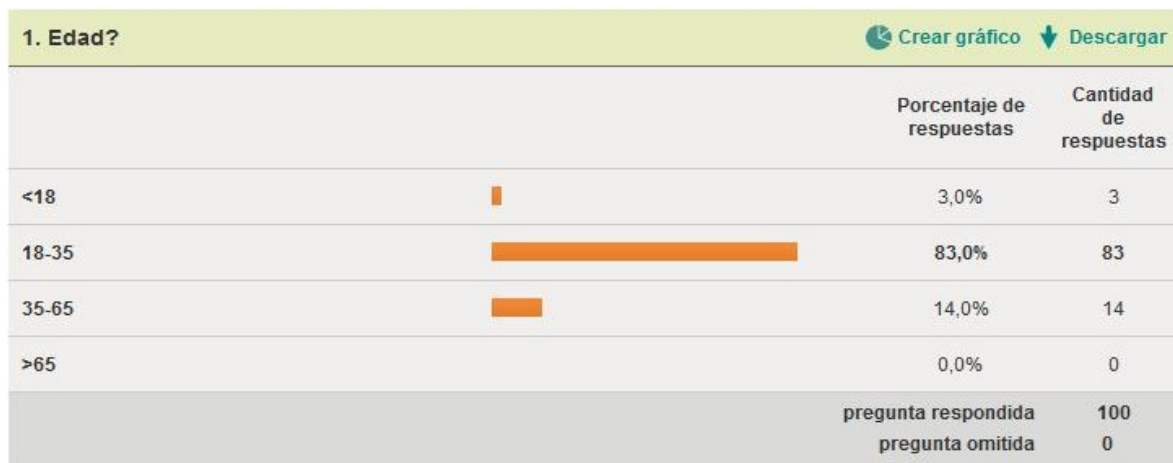
Consulta als sectors afectats

1. Enquestes: ciutadans

Per veure quina opinió comparteix la població sobre aquest tema, hem realitzat una enquesta per Internet amb l'ajuda del programa "Survey Monkey" a una mostra representativa de 100 persones.

La intenció és comprendre la postura dels participants enfront aquest tema actualment i imaginar la evolució que tindrà en un futur proper. Entendre els motius pels quals certes persones o nacions estan obertes al consum de carn de gos i/o gat i els motius pels quals alguns altres estan totalment en contra d'aquesta pràctica.

És realment curiós veure la gran varietat d'opinions sobre aquest tema i els "perquè" que les sostenen. A continuació mostrarem els resultats de les nostres enquestes adjuntant algunes opinions personals obtingudes més representatives.

3. Lugar de origen

 [Crear gráfico](#) [Descargar](#)

	Porcentaje de respuestas	Cantidad de respuestas
Europa	 84,0%	84
Asia	0,0%	0
América	 16,0%	16
Oceania	0,0%	0
África	0,0%	0
pregunta respondida		100
pregunta omitida		0

4. Pertenece a alguna de estas religiones?

 [Crear gráfico](#) [Descargar](#)

	Porcentaje de respuestas	Cantidad de respuestas
Católica	 33,0%	33
Protestante	 2,0%	2
Ortodoxa	 3,0%	3
Musulmana	0,0%	0
Judía	0,0%	0
Budista	0,0%	0
Shintoista	0,0%	0
Otras	 5,0%	5
Ninguna	 57,0%	57
pregunta respondida		100
pregunta omitida		0

5. Cuáles de estos animales ha tenido o tiene como mascota?

[Crear gráfico](#) [Descargar](#)

		Porcentaje de respuestas	Cantidad de respuestas
Perro		75,0%	72
Gato		56,3%	54
Conejo		30,2%	29
Caballo		5,2%	5
Cerdo		1,0%	1
Ave (periquitos, loros...)		47,9%	46
Réptil		13,5%	13
Pequeño roedor (hamster, jerbo...)		43,8%	42
Hurón		0,0%	0
Insecto		8,3%	8
Otros		27,1%	26
pregunta respondida			96
pregunta omitida			4

1. Sobre el consumo de:

[Crear gráfico](#) [Descargar](#)

	Consumo frecuente	Consumo esporádico	Nunca he consumido	No tengo intención de probarlo	Cantidad de respuestas
Carne de perro	0,0% (0)	0,0% (0)	36,3% (33)	79,1% (72)	91
Carne de gato	0,0% (0)	1,1% (1)	34,4% (31)	80,0% (72)	90
Carne de conejo	15,6% (14)	53,3% (48)	11,1% (10)	25,6% (23)	90
Carne de caballo	1,1% (1)	26,7% (24)	36,7% (33)	44,4% (40)	90
Carne de canguro	0,0% (0)	9,9% (9)	47,3% (43)	49,5% (45)	91
Ranas	1,1% (1)	21,7% (20)	40,2% (37)	45,7% (42)	92
Caracoles	8,7% (8)	33,7% (31)	26,1% (24)	40,2% (37)	92
Reptiles	0,0% (0)	4,3% (4)	50,0% (46)	55,4% (51)	92
Insectos	0,0% (0)	5,4% (5)	43,5% (40)	62,0% (57)	92
pregunta respondida					92
pregunta omitida					8

2. Cuáles de estos restaurantes frecuenta?

[Crear gráfico](#) [Descargar](#)

		Porcentaje de respuestas	Cantidad de respuestas
Chino		72,6%	61
Coreano		4,8%	4
Hindú		20,2%	17
Japonés		53,6%	45
Tailandés		15,5%	13
Africano		3,6%	3
Argentino		25,0%	21
de otro país de Sud América		22,6%	19
		pregunta respondida	84
		pregunta omitida	16

3. Uno de los platos está elaborado con carne de perro y el otro con carne de ternera. Sabiendo esto, se los comería igualmente?

[Crear gráfico](#) [Descargar](#)

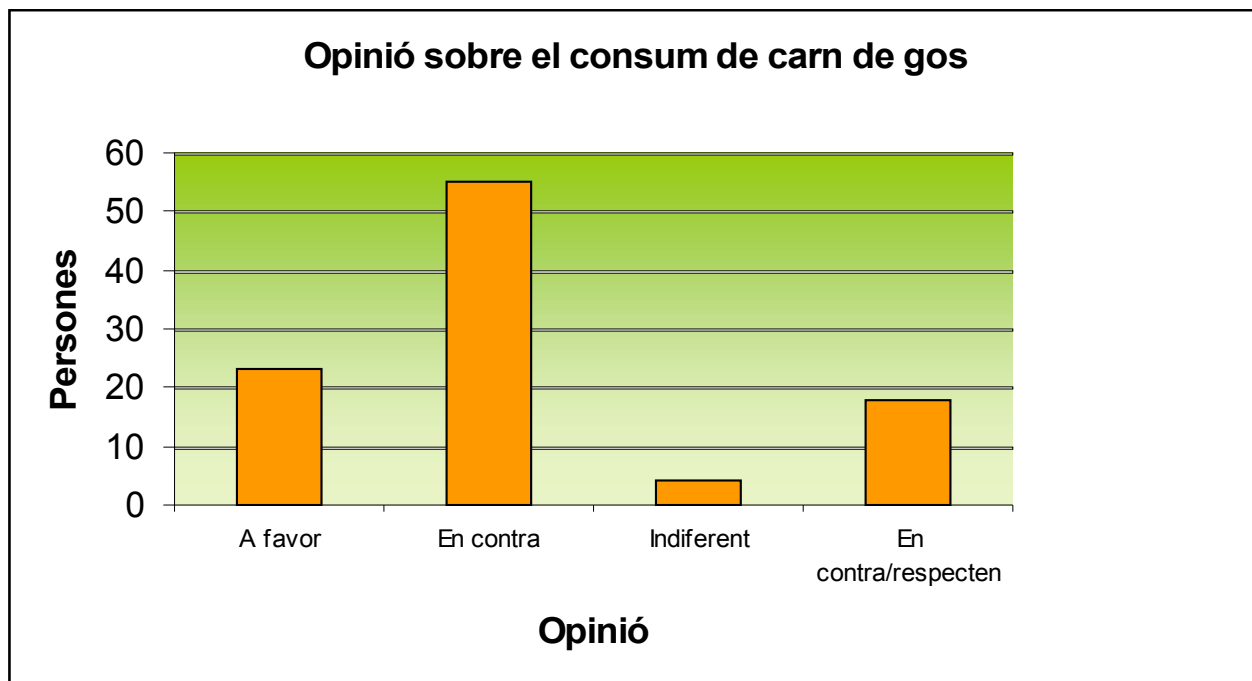
		Porcentaje de respuestas	Cantidad de respuestas
Sí, no me importa comer este tipo de carne		9,7%	9
Sí, no veo la diferencia con otro tipo de carne		6,5%	6
No, estoy en contra del consumo de estos animales		30,1%	28
No, aunque no consigo saber cuál es cuál		53,8%	50
		pregunta respondida	93
		pregunta omitida	7

Exemples de respostes:

- **“No me parece correcto.** No hay diferencia entre matar un perro o una vaca, pero lo vemos según la sociedad y el lugar que nos toque vivir; por ejemplo: en Latinoamérica, donde vivo, es bien visto el consumo de carne de vaca (res), no así en India, donde creo es un animal sagrado. Estoy en el proceso de dejar de consumir carne por mi salud física, mental y espiritual; pero asimismo me queda el estigma de la sociedad pues tolero que coman carne de res a mi lado pero sinceramente haría un escándalo si supiera que esa carne es de perro/gato/caballo o algún animal de compañía.”
- **“Estoy en contra el consumo de la carne, da igual de que especie...** solo porque decidimos dejar entrar a los perros en nuestra casa y darles nombres, y a las vacas o otros tipos de animales, solo los dejamos entrar cuando están muertos y los llamamos "comida", realmente no hay diferencia, sigue siendo carne de un ser viviente, y está mal consumirla.”
- **“Creo que en la sociedad en la que vivimos el consumo de este producto no está aceptado ya que tenemos al perro como animal de compañía y no de consumo (sabiéndolo, yo no lo consumiría) pero por la diferente evolución de las otras sociedades, entiendo que haya gente que lo consuma como si fuera algo normal, al igual que en India las vacas son sagradas o los musulmanes no consumen carne de cerdo.”**
- **“Me costaría probarla en mi país, pero si estuviera en un país donde es frecuente comerla y fuera consciente que esos perros han sido criados para ello, no creo que me afectara mucho. Por otra parte, es alimento y mucha gente daría lo que fuera por comer cualquier tipo de carne sin pararse a pensar de qué animal es.”**
- **“Me parece igual que cualquier otro animal, siempre y cuando se produzca en las mismas condiciones que el resto de animales, claro.”**
- **“Me parece aberrante, cruel, despiadado, irracional, innecesario, es estúpido y asqueroso, solo demuestra el salvajismo de la gente que lo consume, es totalmente innecesario. Estoy en contra, debería de prohibirse en todo el mundo así**

como la de los gatos y otros animales cercanos a el hombre, en realidad no deberíamos comer a los animales.”

- *“Posiblemente, en algún restaurante chino lo haya comido sin saberlo. Pero mi cultura no me permite desear comer perro. **Respeto a quien lo haga.**”*

- En l'enquesta realitzada han participat en la seva majoria joves europeus de entre 18 i 35 anys, 63% dels quals són dones. Només un 16% dels enquestats procedeixen d'Amèrica. La religió predominant és la catòlica (30%) tot i que quasi 2/3 són ateus i una minoria que són ortodoxos i protestants.
- Entre les mascotes més populars destaquem gos i gat. A la pregunta de si menjarien carn d'aquestes un 80% ha respost que no tenia intenció de provar-la i un 30% no l'ha provat però no nega la possibilitat de fer-ho en algun moment.
- Els restaurants més freqüentats són els xinesos seguits dels japonesos.
- A l'hora de saber diferenciar visualment els plats cuinats amb carn de vedella i gos, la majoria no aconsegueixen esbrinar de quina espècie es tracta.
- Hi ha multitud d'opinions referent al tema, però més del 50% afirma estar en contra del consum de carn d'animals de companyia.

ENTREVISTES

Dr. Jesús Muro Figueres

Veterinari oficial del Govern d'Andorra

Ha sentit mai parlar del consum de carn de gos i de gat? En quines circumstàncies?

Sí. Del consum de gat en tinc coneixement personal, ja que la consumeixen en petites quantitats certes ètnies de l'est de Ghana (Àfrica Occidental).

El consum de gos és consumeix a Orient (Xina, Malàisia, Filipines) i en tinc coneixement per certes documentacions rebudes, documentals, etc.

Quina opinió té sobre aquesta pràctica?

A nivell personal jo no la consumiria, però puc entendre que altres societats difereixin en els costums culinaris. També nosaltres consumim carn de conill i/o cavall i en el món anglosaxó és un tema tabú. Cal contextualitzar els hàbits, en el temps i en el lloc.

Fins fa molt poc les societats de Nova Guinea Papua consumien éssers humans (fins i tot parents) com a font de proteïnes d'origen animal de les quals anaven molt escassos.

Què opina sobre el valor nutritiu d'aquestes carns en comparació amb les carns que es consumeixen a Europa habitualment?

No tinc un coneixement del valor nutritiu d'aquesta carn, però puc pensar que per a nosaltres no pot ser elevat. Són animals estrictament carnívors, per la qual cosa la seva transformació no pot ser gaire eficient, i dubto de la qualitat dels seus aminoàcids i dels residus en forma de purines que ens poden aportar.

Té coneixements sobre la qualitat higiènica i cobertura legal que regeixen les condicions en les que es produeixen aquestes carns?

L'origen d'aquesta li podria transmetre la fiabilitat suficient com per consumir-la igualment?

No, veient com és realitzen els sacrificis, esquarterament i transport de les canals de gossos a certes parts de la xina, dubto molt del nivell higiènic de la seva manipulació.

La nostra societat mostra una tendència a consumir majoritàriament carn d'animals herbívors, li sembla ètic/natural introduir en la nostra dieta també carn de gos i/o gat?

Gens, i per diferents motius.

Primer. Per motius ètics. El gos ha evolucionat juntament amb l'home, des de la seva època de caçador/recol·lector del Neolític fins ara. En aquest trajecte el gos ha servit per capturar preses, vigilar ramats, i finalment fer companyia. La seva socialització va acompanyada de l'home i no és ètic utilitzar-lo com a font d'aliment.

El gat va evolucionar posteriorment, però igualment forma part de la nostra societat com un animal de companyia.

Donat que aquestes carns suposarien un augment en la diversitat d'oferta en el mercat, donaria el seu vot a favor per la comercialització d'aquestes a Espanya?

De cap manera.

Algun altre comentari que vulgui afegir.

La societat actual no es pot permetre el malbaratament dels recursos naturals: aigua, pastures, boscos i selves.

L'increment de l'estat del benestar ha comportat un increment dramàtic en el consum de proteïnes d'origen animal, especialment en les societats emergents.

Degut a la ineficàcia transformadora dels rumugants estem talant grans extensions de selves a Indonèsia per a produir greixos d'ús alimentari a partir de la palma, també estem desforestant l'Amazònia per a destinar-la a pastures per al bestiar boví o bé per a produir soja i/o blat de moro destinat al consum animal.

Aquesta tendència ha de canviar i hem de reduir la ingesta proteica d'origen animal, pel nostre benestar i pel benestar del planeta.

També hem d'incidir en implantar normes de benestar animal equivalents a les existents a la UE als països exportadors doncs de lo contrari deixem en inferioritat de condicions als nostres ramaders, subjectes a innumerables normes i lleis.

Per tot això encara seria més injustificat el consum de carn de carnívors (gat i gos) a la nostra societat.

Dra. Pla Soler, Maria Teresa Reyes

Llicenciada en Farmàcia (U. València) 1984
Màster en Ciència i enginyeria dels aliments (U. Politècnica de València) 1986
Doctora en Veterinària (U. Autònoma de Barcelona) 1991

Ha sentit mai parlar del consum de carn de gos i de gat? En quines circumstàncies?

He sentit parlar del consum de carn de gos a la Xina i de la carn de gat en èpoques de fam o durant la guerra. Per exemple, que se'ls hi donava gat per llebre. En moltes zones passava això si no hi havia alguna cosa millor.

Quina opinió té sobre aquesta pràctica?

És com el conill que aquí es menja molt però si vas a qualsevol lloc dels Estats Units o a Anglaterra es queden absolutament "*astonished*" perquè per ells el conill és únicament una mascota. És un tema absolutament cultural. Per exemple, molts països asiàtics com ara a Vietnam la gent que viu en les típiques cases flotant en el delta del Mekong tenen a sota de lo que és la barca una mena de xarxa, i allà tenen els peixos. Els hi donen els seus restes de menjar i després aquests peixos se'ls mengen.

Què opina sobre el valor nutritiu d'aquestes carns en comparació amb les carns que es consumeixen a Europa habitualment?

Considero que el valor nutritiu deu ser com el de qualsevol altra carn, és a dir bona qualitat, variant la composició de greix o altres components segons la dieta de l'animal.

Té coneixements sobre la qualitat higiènica i cobertura legal que regeixen les condicions en les que es produeixen aquestes carns?

Primer depèn del tema sanitari de com estiguin crescuts o cuidats aquests animals i les condicions higièniques de les granges d'aquests. Lo que em preocuparia més és el tema "sacrifici", per si es fa de qualsevol manera, és més preocupant.

Aquestes carns en Espanya no es troben en la llista d'aliments pel consum humà.

No hi ha cap legislació perquè si no hi ha tradició no té sentit crear una llei que ho reguli, és com a Alemanya que no faran una normativa pel consum de caragol, perquè ells no en

mengen, però nosaltres sí que en mengem, com també anques de granota, per tant sí que tenim unes normes que regulen les característiques sanitàries de com es venen, etc.

Però en un Restaurant Coreà que estigui a Barcelona estarà prohibit, perquè per molt que sigui tradició coreana està aquí en Europa i la que regula és la Unió Europea.

L'origen d'aquesta li podria transmetre la fiabilitat suficient com per consumir-la igualment?

Igual que qualsevol altre. Per ells és igual, jo he estat a la Xina i he menjat carn de gos i de serp. És un restaurant normal i corrent destinat al consum humà per tant no hi ha problema.

La nostra societat mostra una tendència a consumir majoritàriament carn d'animals herbívors, li sembla ètic/natural introduir en la nostra dieta també carn de gos i/o gat?

Crec que és totalment innecessari introduir-ne, a més que nosaltres ja en tenim suficient. Si s'introduís per exemple carn de llop, seria més comprensible perquè és un animal salvatge i nosaltres mengem altres animals salvatges com carn de cérvol, però carn de gos.... quan el tenim com animal de companyia..., ara en condicions de pobresa ens ho menjaríem tot.

Per tant no és ètic però pot ser és natural menjar carn de carnívors així com ens mengem alguns peixos carnívors o altres mamífers petits.

Donat que aquestes carns suposarien un augment en la diversitat d'oferta en el mercat, donaria el seu vot a favor per la comercialització d'aquestes a Espanya?

És innecessari.

Algun altre comentari que vulgui afegir.

Opino que el consum d'aquestes carns està totalment vinculat a arrels culturals, religioses i socials.

Anàlisi crític de la situació pràctica i teòrica trobada en les enquestes i entrevistes

Les diferents fonts bibliogràfiques ens ha encaminat cap a la idea de que el consum de carn de gos o gat no és pas una pràctica habitual en el món a excepció d'alguns països com ara Xina, Corea o Vietnam, on sembla ser més freqüent i la realització de la qual ve explicada per la diferent cultura, tradició i mentalitat que aquests comparteixen.

No obstant, altres nacions que estan generalment en contra han provat aquesta carn en algun moment ja sent per curiositat o perquè es trobaven en llocs on es practicava.

Centrant-nos en el gos i el gat com a principals mascotes dins l'àmbit familiar, hem volgut valorar els motius pel qual la gent pot acceptar o descartar un plat servit amb carn d'aquests animals. Hi ha varietat d'opinions però la majoria conflueixen en uns mateixos punts.

Per un costat hi ha la gent que no tolera aquesta pràctica perquè ho veu com quelcom aberrant. Veuen aquests animals com a les persones, i per tant els hi és inconcebible la idea de menjar-se'ls. És veritat que aquestes espècies han sofert un procés de domesticació molt intens, més el gos que el gat, i que actualment trobarem molt poca gent que no tingui alguna d'aquestes mascotes a casa seva.

És per això que s'ha creat un vincle molt estret entre aquests animals i les persones, raó principal per la qual es rebutja la introducció d'aquests en l'alimentació humana.

Malgrat això, les respostes que dona la gent no justifiquen que el seu consum no pugui ser igual de satisfactori que la resta de carns comercials al nostre país. Però tenint en compte el nivell de vida del qual gaudim com també la mentalitat que compartim la majoria dels europeus, la conclusió que traiem, gràcies a les enquestes i entrevistes, és que és totalment innecessari.

Per l'altre banda la gent que està a favor opina que simplement és qüestió de cultures. I així és. En la nostra mateixa, com s'ha comentat el tema en les entrevistes, es menja conill, que es veu com quelcom repugnant per a la cultura anglosaxona.

Podem deduir per tant, que tant a trets pràctics com teòrics totes les visions convergeixen en la mateixa conclusió: el component cultural és fonamental a l'hora d'explicar les divergències que existeixen els diferents grups socials.

Resum i conclusions pròpies

Gràcies als animals cobrim moltes de les nostres necessitats bàsiques: alimentació, pells, utensilis, força de treball, etc. Des de fa milers d'anys, el ramat (vaquí, porcí, aviram i oví principalment) ens proporcionen carn i làctics, el que suposa un aport quasi indispensable de proteïnes i greixos en la nostra alimentació. Aquesta nova disponibilitat de proteïnes, més accessible que la pròpia caça, és el que va permetre en el Neolític avançar a les noves societats ramaderes e imposar-se a les societats caçadores-recolectores. A més de contribuir en la dieta, els animals domèstics subministren matèries primes com llana, pells, ossos, etc. així com també han sigut utilitzats des de l'antiguitat com a força motriu i de càrrega en les feines de la terra, en la exploració de nous territoris o en la guerra.

Tot i això, la relació home-animal ha arribat molt més enllà de la mera qüestió materialista. En ocasions, possiblement com a premi al bon servici prestat, aquesta relació s'ha tornat afectiva. Fou llavors quan l'home va començar a posar noms als animals, a cuidar-les amb més dedicació, i en definitiva, a estimar-les. Aquesta situació arriba fins al punt que l'home acull a determinats animals en la seva casa, sense requerir-los-hi a canvi cap funció, exceptuant la de la seva pròpia companyia. Apareixen així les mascotes.

És en aquest punt on eradica la situació actual dels animals dintre la gran diversitat de cultures arreu del món. La fauna autòctona de cada zona, la situació econòmica del país, les possibles religions instaurades, etc. Un conjunt de factors que van determinar en aquell moment, si aquell animal havia d'acompanyar-te a tu o bé, com hem volgut remarcar en el títol del treball, a les patates fregides.

Després milers d'anys entre nosaltres, els animals ocupen un lloc destacat en totes les cultures del món. Cada societat s'ha encarregat d'associar-li un rang a cada animal dins la seva organització i alhora és així regulat per l'àmbit legal. És difícil per un mateix fer marxa enrere, viatjar en sentit contrari, i preparar la taula per a menjar-te als individus als que pertany la teva pròpia mascota. No t'ho permet la llei del teu país i no t'ho permet el cor. Bé sigui perquè els necessitem, perquè els tenim o perquè els estimem, el que és indubtable és que després de milers d'anys acompanyant-nos, els animals son ja part de nosaltres mateixos.

Però cada país és un món, i és més, cada persona és un món dins del seu propi país.

Bibliografia

1. Abensperg-Traun M. (2009) CITES, sustainable use of wild species and incentive-driven conservation in developing countries, with an emphasis on southern Africa. *Biological Conservation*. Elsevier. 142 (5). 948–963
2. Addessia E, Galloway AT, Visalberghic E, Birch LL. (2005) Specific social influences on the acceptance of novel foods in 2–5-year-old children. *Appetite*. Elsevier. 45(3). 264–271.
3. Benkheira MH. (2006) Le gibier, une nourriture carnée singulière. Ed: Poulain JP (de.) *L'homme, le mangeur, l'animal. Qui nourrit l'autre? Les Cahiers de l'OCHA n°12*. 80-92
4. Bonte P. (2006) Vivant ou mort, l'animal est bon à penser. Ed: Poulain JP (de.) *L'homme, le mangeur, l'animal. Qui nourrit l'autre? Les Cahiers de l'OCHA n°12*. 130-149
5. Brisebarre AM. (2006) Nos animaux de compagnie ont-ils une âme? Ed: Poulain JP (de.) *L'homme, le mangeur, l'animal. Qui nourrit l'autre? Les Cahiers de l'OCHA n°12*. 150-158
6. Cazes-Valette G. (2006) Contre la viande, tout contre...Rapports hommes-animaux-viandes en France contemporaine. Ed: Poulain JP (de.) *L'homme, le mangeur, l'animal. Qui nourrit l'autre? Les Cahiers de l'OCHA n°12*. 159-161
7. Curet LA, Pestle WJ. (2010) Identifying high-status foods in the archeological record. *Journal of Anthropological Archaeology*. Elsevier. 29 (4). 413–431
8. De Barcellos MD, Kügler JO, Grunert KG, Van Wezemaal L, Pérez-Cueto FJA, Øydis U, Verbeke W. (2010) European consumers' acceptance of beef processing technologies: A focus group study. *Innovative Food Science and Emerging Technologies*. Elsevier. 11 (4). 721–732
9. Goossaert V. (2006) Les animaux interdits de consommation. Ed: Poulain JP (de.) *L'homme, le mangeur, l'animal. Qui nourrit l'autre? Les Cahiers de l'OCHA n°12*. 103-111.
10. Ishige N. (2006) Bouddhisme, Shintoïsme, et consommation de viande animale au Japon. Ed: Poulain JP (de.) *L'homme, le mangeur, l'animal. Qui nourrit l'autre? Les Cahiers de l'OCHA n°12*. 80-92
11. Martins P, Pliner P. (2005) Human food choices: An examination of the factors underlying acceptance/rejection of novel and familiar animal and nonanimal food. *Appetite*. Elsevier. 45 (3). 214-224

- 12.** Marvin H. (1998) Vacas, cerdos, guerras y brujas: Los enigmas de la cultura. Alianza Editorial. 1^aed
- 13.** Miler-Gullanda EJ, Nennettb EL and the SCB 2002 Annual Meeting Wild Meat Group. (2003) Wild meat: the bigger picture. Trends in Ecology and Evolution. Elsevier. 18 (7). 351-357.
- 14.** Nizard S. (2006) Ne cuiras pas le chevreau dans le lait de sa mère. Ed: Poulain JP (de.) L'homme, le mangeur, l'animal. Qui nourrit l'autre? Les Cahiers de l'OCHA n°12. 112-120
- 15.** Perlès C. (2006) Pourquoi le néolithique? Ed: Poulain JP (de.) L'homme, le mangeur, l'animal. Qui nourrit l'autre? Les Cahiers de l'OCHA n°12. 16-29

Webs d'interés:

www.catlivin.com

www.arkive.org

Annex

1 Articles de premsa en relació al consum de carn de gos i gat

S Korea dog meat row deepens

Dog meat soup is popular in South Korea

Eating dogs has nothing to do with football's governing body Fifa, South Korea's top soccer official has said.

Chung Mong-Joon, a Fifa vice president and head of the Korea Football Association, was speaking out after Fifa condemned the mistreatment of dogs ahead of next year's World Cup, which South Korea is co-hosting with Japan.

Fifa president Sepp Blatter wrote to Mr Chung last week calling for "immediate and decisive measures" against cruelty.

"I don't understand why Fifa has raised the issue itself"

Chung Mong-Joon

South Korea banned dog restaurants during the 1988 Seoul Olympics, but spicy dog soup is still very popular in summertime, especially among older men.

Mr Chung said there was no need for Fifa to get involved.

"I don't understand why Fifa has raised the issue itself," he told journalists. "I sent a response letter at that time, saying there is nothing to worry about."

Torture banned

Mr Chung quoted another Fifa vice president, Issa Hayatou, as saying South Korea had a long tradition of eating dog meat and that it would not change overnight.

Dog meat is widely considered to improve strength and virility.

Under methods now officially banned, dogs used to be hanged or beaten with bats to soften the flesh before slaughter. They are now killed instantly by electrocution.

South Korea has laws against animal cruelty

But Fifa - backed by animal rights activists - says many dogs are still being tortured.

Owners of dog meat restaurants support the need for ending cruelty to animals, but see nothing wrong with eating dogs.

"It's my country's own food culture, so South Koreans will continue to eat dog meat no matter what other countries say against it," said Park Seo-ho, the owner of a dog meat restaurant in Sungnam, south of the capital Seoul.

Fifa made its appeal last week, saying it had received thousands of letters from members of the public.

"The World Cup would serve as an appropriate moment for Korea to show the world that it is sensitive to vociferous worldwide public opinion and that it rejects cruelty," Mr Blatter said in a statement.

South Korea and Japan are hosting the 64-match World Cup finals from 31 May to 30 June next year.

The Seoul Times

Tuesday, December 14, 2010

National

Seoul Moves to Classify Dogs As Livestock

2 Million Dogs Consumed by Koreans Annually

A dog is being hanged by Korean men. They beat the dog into releasing droppings in a way to tenderize the dog meat.

Seoul City Administration recently decided to put dogs into the category of livestock. And for that it said it would recommend it to the central government for the official approval, a local daily Chosun Ilbo reported on March 24, 2008.

The move was designed to take care of dog meat in a hygienic way in slaughtering and processing the meat of "human's best friends."

A Seoul city official was quoted as saying "there are 528 dog meat restaurants in Seoul alone, and the number of dog meat restaurants increases to 600 on Dog Days during the summer."

He said that there is a strong need for classifying dog meat into the livestock category in order to protect citizens' health.

Currently, Livestock Processing Law stipulates that only 13 species of cow, horse, lamb (or goat), pig, chicken, duck, deer, rabbit, turkey, goose, quail, pheasant, and donkey.

Restaurants dealing with the meat of those 13 species are subject to regular hygienic inspections from the local government.

But, dog meat restaurants are not required to undergo any inspections.

Seoul City will hold several public hearings to hear the opinion of the citizens regarding the issue, according to the official.

The Seoul City's decision is likely to incur strong protests from both local and international animal rights activists.

He said that dogs are hung live and beaten to death while on fire in some cases.

So, he said the the city would try to persuade animal rights activists with the argument that the new classification would be beneficial to the rights of the dog.

Dog meat is the fourth most popular meat in South Korea. The top three are pork, beef, and chicken.

Some 2 million dogs are consumed annually by the local people, according to an unofficial statistic.

The Seoul Times

Tuesday, December 14, 2010

Asia-Pacific

Taiwan Helps Korean Animal Rights Groups

The Korean Association for Animal Protection (KAAP) representatives displayed several photos at the news conference to illustrate the terrible treatment of dogs in South Korea and the appalling conditions in which they are raised for their meat. Some of the photos showed dogs crammed into small metal cages with no room to move. Photo Courtesy of Akie Ang, The China Post

The Korean Association for Animal Protection (KAAP) representatives displayed several photos at the news conference to illustrate the terrible treatment of dogs in South Korea and the appalling conditions in which they are raised for their meat. Some of the photos showed dogs crammed into small metal cages with no room to move. (Akie Ang, The China Post)

TAIPEI, Taiwan ? Korean animal rights groups appealed to their Taiwan counterparts and Taiwan lawmakers yesterday to help stop the South Korean government from amending the law to classify dogs as livestock for consumption.

Representatives of several groups, including the Korean Association for Animal Protection (KAAP) and Coexistence of Animal Rights on Earth (CARE), made their case at a news conference in Taipei.

CARE representative Park So-yeon noted that the South Korean government had passed a law banning the sale of dog meat and strictly enforced it ahead of the 1988 Seoul Olympics to improve the country's image. However, shortly after the games ended, the government relaxed enforcement, and dog meat restaurants were soon back in business, he said.

Nowadays, because the government is not enforcing its animal welfare laws, many Koreans assume it is legal to raise dogs for the cooking pot, to slaughter them and sell the meat, he said.

Park said that about 2 million dogs are consumed in South Korea each year.

On March 24, the Seoul municipal government said it planned to propose to the central government that the law be amended to classify dogs as livestock in order to set food safety standards for South Korean lovers of dog meat.

Democratic Progressive Party Legislator Wang Hsing-nan, who played an instrumental role in the passage of legislation to outlaw the killing of dogs for food and the sale of dog meat in Taiwan, said at the press conference that there is no need today for dog meat to be used as food.

Wang said that respect for life is a universal value and that the protection of animal rights is a sign of a civilized society. He added that because there are so many other sources of protein today, there is no need to eat dog meat, and questioned why the Seoul government wants to legalize such a practice.

Chu Tseng-hung, director of the Environment and Animal Society of Taiwan, supported Wang's statement, saying that long ago, many humans depended on animal meat for survival but that in this modern age, this is no longer the case as there are so many other alternatives.

He claimed that people today have become excessively reliant on meat, adding that the raising of livestock poses a threat to human health by providing a channel for the spread of many serious diseases.

KAAP representatives displayed several photos at the news conference to illustrate the terrible treatment of dogs in South Korea and the appalling conditions in which they are raised for their meat. Some of the photos showed dogs crammed into small metal cages with no room to move.

Park said that the environment in which the dogs are raised is very unsanitary, and that they are usually fed old food scraps, such as moldy bread.

Representatives of a Taiwan animal rights group brought several healthy and active dogs to the news conference to demonstrate the stark contrast to the abused animals shown in the KAAP's photos.

Soon after the Seoul government's announcement of its plan to classify dogs as livestock for consumption, Korean animal rights groups voiced their strong protest and urgently began soliciting assistance from other countries around Asia to convince the South Korean central government to reject the proposal.

The Seoul Times

Tuesday, December 14, 2010

Appetite for Dog Meat

Where in Asia Do People Eat Dog Meat?

By Majorie Chiew
The Star Online

Foreigners eating dog meat at a restaurant in South Korea

China

THE Chinese are said to have eaten dogs for at least 7,000 years. Dog meat is said to be favoured for its flavour and supposed health benefits, including the belief that it warms the body during winter, according to the website One Voice (onevoice-ear.org/english/campaigns/china/dog_report.html).

The report states that even today, dogs are eaten throughout China, except in Hong Kong where eating dog meat has been illegal since 1950.

In recent times, the bulk of dog meat has been produced commercially by dog breeding farms. Various breeds are reared but many farmers prefer St Bernards for their rapid growth, bulk and flavour. Today, however, they appear to have fallen from favour because of their substantial feeding costs.

Farmed dogs endure short, cramped, miserable lives. Brutal death awaits them. Many are said to be tortured or bled to death slowly. This results in adrenaline-rich meat which, according to folklore, makes men who eat it more virile.

China's clean-up of Beijing ahead of the summer Olympic Games has also resulted in the closure of many dog meat restaurants. But in cities across China, roadside restaurants specialise in dishes

made from every conceivable part of the dog, including the head, legs, testicles and innards.

South Korea

The practice of dog-eating may have originated during times of famine when people killed and ate their dogs (friendsofdogs.net/koreandogs.html). However, this practice was viewed with disgust by the community.

Those who eat dogs cite superstitious beliefs to justify their acts. Some claim that keeping an old dog brings disaster to the household and a woman who is too fond of dogs may become infertile.

Dog meat dealers also exploit the myth that eating dogs increases male virility. Over two million dogs are killed yearly on the basis of this widespread belief.

When preparing the dog for food, it is said that the fur may be burned off with a blowtorch, often while the animal is still alive. Many dogs are subjected to a cruel, slow death due to the superstitious belief that the more the animal suffers, the better the meat tastes.

Despite South Korea's economic success, this cruel practice is still carried out till this day.

Vietnam

The dog-eating custom, which developed as a result of poverty, originated from then-North Vietnam. In the north, dogs were the cheapest source of protein. As the people didn't have anything to feed them, the dogs became scavengers and were later picked up off the streets (quickstart.clari.net/qs_se/webnews/wed/ab/Qvietnam-animals-dogs.R1LY_DI7.html).

The owner of Ho Chi Minh City's thriving Hai Mo dog restaurant insists that the dogs served at the restaurant are not pets or strays, but are from breeding farms in the countryside.

The restaurant's menu features 10 dishes, including steamed dog, minced and seasoned dog wrapped in leaves, fried intestines, spare ribs and fried thighs. A sour dog curry with fermented wine is served with noodles for variety while the most expensive dish is bamboo-shoot dog soup.

Though dog-eating has come under fire in South Korea, where dog restaurants were officially banned during the Seoul Olympics in 1988 and criticised by FIFA during the 2002 World Cup, the practice of eating dogs has gone unchallenged in Vietnam. The country has no animal welfare organisation and no laws to protect animals from cruelty. Opinions on dog-eating are divided although many Vietnamese see it as unsavoury.

The south's plentiful food supply and Buddhist influence will probably ensure that dog-eating will never become popular.

Font: www.theseoultimes.com

The Seoul Times

Tuesday, December 14, 2010

National

14,075 Dogs, Animals Discarded in Seoul in 2006

A group of dogs piled in the case are being transported in a truck in South Korea but where? They are ending up as a meat or soup at restaurants. Between 1,600,000 dogs and 2,000,000 dogs are consumed every year for meat or soup in South Korea. An average person eats 1.36 kg of dog meat per year, making it one of the most popular dishes in South Korea.

Ask anyone in the "Western world" what they know about South Korea and they will be able to list the 1988 Olympics, the 2002 World Cup and the fact that people eat dog meat.

While the first two still bring immense pride to Koreans and is still evident of taking place even today, the third is a lot less evident and talked about.

The younger generations seems to be moving away from the tradition of eating dog meat soup and it's far more common to find people who haven't eaten dog meat than who have.

What is also less known with regards to dogs and cats in this country is the ill-treatment and abuse of those kept as pets. Walk around many neighbourhoods in cities and rural towns and it doesn't take long until a stray cat crosses your path. Or an unwanted dog is seen tied up by a chain to a post or a trash can.

In 2006 14,075 animals were abandoned in Seoul, 79 percent were dogs and 20 percent were cats.

Much is said world wide about the dog meat trade here. So much so that when the World Cup came to the country many dog soup restaurants were encouraged to cover up the fact that they sold the

meat in dishes and take them off the menu altogether so as not to upset visitors from other countries. But the problem with chained dogs and the treatment of pets no longer wanted in homes or by people who simply cannot look after them is not as widely known.

For one Canadian ex-pat living in South Korea the abandonment and ill-treatment of pets is an all too familiar story.

For Karen Busch the sight of seeing dogs tied up outside apartment buildings or living out of dirty unsanitary trash cans has given her a cause to help other dogs and cats who meet a similar fate.

In a bid to unite the unwanted pooches with new loving families in the country, the 32-year-old is spreading the message of chained dogs in South Korea through the universal world of cyberspace.

Earlier this year Karen, who lives in Daejeon with husband Eric, set up an animal welfare website www.lonelylifetime.com

Inspired from the lyrics of The Beatles song "I will" the site serves as an English resource centre for people wanting to find out about adopting cats and dogs in South Korea and acts as a chance for like minded animal lovers to help the chained, caged and abandoned pets they find in the streets here."

"I just wanted to make it easier for people to help these dogs," says Karen, a Canadian from a small town two hours north of Toronto who has lived in South Korea for six years.

It was just over three and a half years ago that Karen's quest to help the dogs and cats in South Korea began when due to having some spare time and hours to herself while her husband was rock climbing she decided to look for a pet dog. Trips to animal rescue shelters proved unsuccessful but through much searching she was eventually united with her dog Sage who lives with the couple in their apartment.

time it was only after she welcomed Sage into her family that she started to notice the plight of unwanted dogs left on the streets.

"I hadn't noticed before how many were being chained up until I got a dog. If you just take a walk around the streets here you can see them everywhere," she explains.

Shortly after finding Sage fate took Karen into the path of Chin Chin. Found chained to a trash can when she was on her way to celebrate her birthday at a restaurant of the same name, Karen, with the help of some Korean friends eventually managed to find the owner and ask if she could take the dog.

Dogs are raised in the filthy cage for consumption as meat or soup in South Korea. There are some 6,500 restaurants dealing with dog meat or dog soup in South Korea and they consume an average of 25 tons of dog meat per day. More dogs are used to make a stamina dog elixir or dog soju.

This began what is now turning into a scheme to help other dogs in Chin Chin's situation.

"I never had any other intention than to just show the facts. I just wanted to tell Chin Chin's story and I thought if all of these stories could be collected in one place as I heard more and more similar stories like mine then we could find homes for them. With the website I wanted to build a community for people who can communicate with each other without having to go through me."

The Seoul Times

Tuesday, December 14, 2010

Europe

Danish Prince Loves Eating Dog Meat

Dog-Lover Prince and a Question of Good Taste

By Roger Boyes in Berlin

Prince Henrik with Queen Margrethe of Denmark

The royal families of Europe have traditionally been dog lovers, pampering their corgis, labradors and wolfhounds. Prince Henrik of Denmark, however, loves dogs in a rather different way: delicately sliced, lightly fried and served on a plate.

"Dog meat tastes like rabbit," he said in an interview published yesterday in the lifestyle magazine *Ud & Se*. "Like dried baby goat. Or perhaps ? I know! ? like veal. Like the veal of a baby suckling calf, only drier."

But the culinary tastes of the 72-year-old Prince have caused concern on two counts. First, he is the husband of Queen Margrethe and, as Prince Consort, one of the official voices of Denmark, a country committed to ending animal cruelty. Secondly, he is honorary president of the Danish Dachshund Club.

The Prince is rarely seen without his dachshunds. They are the Scandinavian equivalent of the Balmoral corgis. In one interview he said that he would like to be reborn as a dachshund in the Danish Court. And he has advised parents "to bring up children like dogs."

He has even written a poem dedicated to his favourite dachshund, Evita. It reads: "I love to stroke your fur/ And to see it fall smooth/ You dear dog, so special to me."

Danes recall a tabloid-fuelled drama in the 1990s, when one of the royal dachshunds disappeared. Rewards were offered and citizens searched high and low. Could it be, Danes are daring to ask, that the dog got lost in the kitchens?

"In the light of the Prince Consort's confessions, perhaps we should reopen the case of the disappearing dachshund," Mats Jørgensen, an architect and cat owner, said.

"You have to make some allowances for the Prince," Lasse Hansen, a dog lover who works in an EU embassy in Copenhagen, said. "He is French, and the French are capable of eating extraordinary things, like horses and snails."

The Prince apparently developed an appetite for dog-bone stew and other canine delicacies at an early age. He grew up in Vietnam, where roast dog remains a speciality. "I've got no qualms about eating dog meat," he said. "These dogs are bred to be eaten, just like chickens."

The comments by the Prince confirmed to most Danes the impression that he was the Copenhagen version the Duke of Edinburgh. Neither the chain-smoking Queen of Denmark nor her husband has much regard for political correctness.

The prince is regarded as a colourful eccentric. He is an accomplished piano player, composes his own music, has published two volumes of poetry, sails competitively and paints.

But he is most passionate about food and dogs. Among the books he has translated into Danish is a compilation of recipes entitled *It does not always have to be goose liver!*